

Arrest

nr. 98 853 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 31 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 30 juli 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdisch/Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad (Centraal-Irak). U zou sinds begin 2005 tewerkgesteld zijn geweest bij verschillende Amerikaanse beveiligingsfirma's. Ergens in 2007 zou de broer van uw vriend Z.(...), S.(...) genaamd, u hebben meegedeeld dat uw foto in verschillende moskeeën werd uitgehangen en uw naam werd verspreid als medewerker van de Amerikanen. U zou voor uw leven hebben gevreesd en besloot in februari 2008 Irak te verlaten.

In mei 2008 zou u asiel hebben gevraagd bij de Nederlandse autoriteiten. Deze aanvraag werd echter niet ingewilligd en u werd op 7 april 2011 naar Irak gerepatriëerd.

Daar aangekomen zou u een dag in het ouderlijk huis van Z.(...) hebben verbleven alvorens u naar uw vroegere werkgever TMG te begeven om er een job te bemachtigen. U zou zonder contract als schoonmaker zijn tewerkgesteld. Toen het contract met TMG in Irak werd opgeheven, zou u voor de firma SOC hebben gewerkt op dezelfde basis. U zou tijdens uw werk voor beide firma's nooit de basis hebben verlaten. U zou zelfs uw familie niet op de hoogte hebben gesteld van uw terugkeer naar Irak. Toen ook het contract van SOC in Bagdad ten einde liep, besloot u in maart 2012 Irak opnieuw te verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, zou u op 30 mei 2012 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw internationaal paspoort, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw woonkaart, een badge bij TMG, een aanbevelingsbrief van de firma SOC en van de firma TMG, een autorisatiebrief, een contract met de firma TMG, vier kopieën van werkbades, een trainingscertificaat en een tewerkstellingsbrief van TMG.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag in Nederland geen gewag heeft gemaakt van de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw functie en tewerkstelling bij bovenvermelde Amerikaanse beveiligingsfirma's. U zou zich enkel hebben beroept op de 'algemene onveilige situatie' die er heerste toen u begin 2008 Irak verliet (CGVS, pg.6). Pas toen de Nederlandse autoriteiten weigerden uw asielaanvraag in te willigen, zou u deze vervolgingsfeiten hebben opgegeven (CGVS, pg. 6). Dat u zich pas genooddaakt zag om de Nederlandse autoriteiten te informeren over de ware toedracht van uw vertrek nadat u een weigeringsbeslissing ontving aangaande uw eerste asielaanvraag, laat toe de geloofwaardigheid van uw huidige beweringen al bij voorbaat in vraag te stellen. De asielzoeker draagt immers de verantwoordelijkheid om vanaf het begin van de asielpcedure alle asielmotieven weer te geven. Er is ook geen enkele reden te bedenken waarom u dit cruciaal element toen al niet zou hebben vermeld. Dient ter informatie te worden aangestipt dat zelfs na het vermelden van de problemen met onbekenden omwille van uw werk bij deze Amerikaanse firma's bij de Nederlandse autoriteiten, deze geen aanleiding hebben gegeven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus in uw hoofde (CGVS, pg.6).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geenszins heeft weten te overtuigen dat u een vrees zou moeten koesteren of een risico zou lopen omwille van het werk dat u heeft uitgevoerd in opdracht van deze twee Amerikaanse firma's, zowel voor uw vertrek naar Nederland als na uw terugkeer naar Irak.

Eerst en vooral komt u niet verder dan het afleggen van vage verklaringen betreffende de bedreigingen die u in 2007 zou hebben gehad. Zo stelt u dat S.(...), de broer van uw vriend Z.(...), u op de hoogte stelde dat uw foto en naam in de sjiitische moskeeën uithing waarop u uit vrees voor uw leven besloot Irak te verlaten (CGVS, pg. 7). U kan echter niet preciseren wanneer S.(...) u dit zou hebben verteld of hoelang hierna u Irak heeft verlaten (CGVS, pg.7). U zag evenmin het belang er van in om u verder over deze vaststelling/indirecte bedreiging te informeren (CGVS, pg.7). Voor u zou het gerucht dat uw naam en foto worden verspreid voldoende zijn geweest (CGVS, pg.7). U zou zich evenmin genooddaakt hebben gevoeld om de zeer vage informatie - die u bovendien kreeg van een broer van een vriend van u - te laten checken (CGVS, pg.7). U geeft aan dat u daarna niet meer zo lang in Irak bent gebleven maar dat u niet heeft geprobeerd meer details te bekomen (CGVS, pg.7). Er kan echter worden verwacht dat u, wanneer u verklaart uw land van herkomst omwille van een vrees voor vervolging te hebben verlaten, zich, gezien de impact van deze beslissing, met iets meer precisie zou kunnen herinneren wanneer deze onheilspellende mededeling u werd gedaan en hoelang erna u Irak heeft verlaten. Dat u bovendien een dergelijk ingrijpende beslissing zou nemen om uw land en uw vertrouwde omgeving te verlaten, gebaseerd op één enkele, bovendien zeer vage, verklaring van de

broer van één van uw vrienden, zonder u hierover verder te informeren, al dan niet via derden, kan niet serieus worden genomen.

Blijkbaar zou de foto en de naam van uw vriend Z.(...) eveneens zijn verspreid en hij zich dus in een gelijkaardige situatie bevond als u (CGVS, pg.8). Merkwaardig is echter dat u, in de gegeven context, verzuimde u duidelijk te informeren of Z.(...) verdere problemen heeft gekregen nadat zijn foto zou zijn verspreid. Zo stelt u dat Z.(...) u vertelde dat hij tweemaal aan de dood was ontsnapt (CGVS, pg.10). U weet echter niet te kennen te geven wanneer dit zou zijn gebeurd en u blijkt evenmin te verduidelijken wat er dan precies is gebeurd (CGVS, pg.10). Dat u naliet om u grondig te informeren over de ernst van de vervolging waaraan Z.(...) onderhevig zou zijn geweest, temeer daar u daarmee uw eigen risico op vervolging accurater zou kunnen inschatten, doet opnieuw de nodige twijfels rijzen bij uw relaas. Nochtans beschikte u over voldoende informatiekanalen om hem hierover te bevragen. U zou via internet contact met hem hebben gehad en zou over zijn telefoonnummer beschikken (CGVS, pg.10).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat u, na de bedreiging die u zou hebben ontvangen, zich tot aan uw vertrek uit Irak evenmin heeft geïnformeerd bij uw familieleden of zij nog verdachte zaken hadden opgemerkt, bedreigingen hadden ontvangen of onbekenden u thuis hadden gezocht. U stelt dat uw familie niets met deze problemen te maken had en dat - mochten zij iets vernemen - zij u daarvan niet op de hoogte zouden brengen (CGVS,pg.9).

U stelt evenwel dat er problemen opdoken na uw vertrek uit Irak (CGVS, pg.9). Uw vrienden zouden uw vader immers hebben gezegd dat onbekenden naar u op zoek waren (CGVS, pg.9). Merkwaardig genoeg zou uw vader u hierover wel hebben geïnformeerd ondanks uw initiële bewering dat uw familie u hierover nooit iets zou melden. Wat er ook van zij, u gevraagd wat uw vrienden dan specifiek aan uw vader hebben verteld, wijzigt u uw verklaringen en stelt u niet te weten van wie uw vader dit heeft vernomen (CGVS, pg.9). U zag zich vervolgens opnieuw niet genoodzaakt om uw vader te vragen uit welke bron hij dit nieuws vernam (CGVS, pg.9). Daarenboven zou uw familie omwille van deze problemen zijn verhuisd (CGVS, pg.9). Desondanks zou u hen nooit hebben gevraagd welke de precieze redenen waren die aanleiding gaven tot hun verhuizing (CGVS, pg.9). U zou bovendien evenmin navraag hebben gedaan of uw familie op hun nieuw adres werd bedreigd (CGVS, pg.12). Deze constante, nonchalante houding jegens uw problematiek en het manifest gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, zowel toen u ondergedoken was in Irak, tijdens uw verblijf in Nederland, bij uw terugkeer naar Irak als hier in België wijst op een gebrek aan interesse voor uw actuele situatie en relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dat hij zich informeert over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Het feit dat u tijdens uw eerste asielaanvraag in Nederland nooit gewag heeft gemaakt van een individuele vrees voor vervolging en de feiten die zich zouden hebben voorgedaan, uw zeer vage en oppervlakkige verklaringen betreffende de bedreigingen die u zou hebben ontvangen en het feit dat u nooit enige verduidelijking hebt gevraagd hieromtrent en uw vervolgens manifest gebrek aan interesse in uw problematiek, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding. Dit impliceert dat er evenmin kan worden gesteld dat u na uw terugkeer naar Irak om dezelfde redenen nog zou worden gevisieerd. Overigens haalt u in de periode van april 2011 tot maart 2012 geen problemen in die zin meer aan. De reden waarom u uiteindelijk een tweede maal Irak verliet in maart 2012 was het feit dat er een einde werd gesteld aan uw arbeidscontract bij SOC in Bagdad. Dit asielmotief is echter van louter economische aard en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch rechtvaardigt dit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

De documenten die u ter staving van uw relaas heeft voorgelegd kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw internationaal paspoort, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van uw voedselrantsoenkaart en een kopie van uw woonstkaart bevestigen uw identiteit en uw afkomst, elementen die niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. Uw badge tijdens uw werk bij TMG, een aanbevelingsbrief van de firma SOC en van de firma TMG, een autorisatiebrief, een contract met de firma TMG, vier kopieën van werkbades, een trainingscertificaat en een tewerkstellingsbrief van TMG bevestigen uw werkzaamheden voor deze Amerikaanse firma's. Opnieuw stelt het CGVS deze elementen niet in twijfel, wel de door u voorgehouden vluchtaanleiding. Geen van deze documenten vormt enig begin van bewijs van de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw werk voor deze firma's. Dient in de marge te

worden opgemerkt dat de aanbevelingsbrief van TMG vermeldde dat u Irak verliet 'to pursue a better life outside of Iraq'.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Volgens verzoeker blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst, waarbij hij stelt dat er niet noodzakelijk sprake moet zijn van actieve vervolging om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, maar dat het ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden. Verzoeker beweert dat hij net daarvan te lijden heeft, maar dat de landen waar men asiel zoekt, het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren. Het bewijs van de gegronde vrees is volgens verzoeker een moeilijke zaak omdat de asielzoekers het wantrouwen ten aanzien van administratieve beslissingen in eigen land meenemen naar de asielinstanties in het land waar zij terecht komen waardoor verzoeker zich tijdens de eerste gesprekken bij zijn asielaanvraag in Nederland erg terughoudend heeft opgesteld. Omdat verzoeker pas later alle info had overgemaakt aan de Nederlandse autoriteiten, werd niet ingegaan op zijn vraag tot bescherming. Verzoeker stelt dat hij bij zijn gedwongen terugkeer een korte tijd in relatieve veiligheid kon leven in de beveiligde zone, maar dat hij daarna werd verplicht om deel te nemen aan het normale leven in Bagdad, waardoor hij zich moest blootstellen aan vervolging omwille van zijn betrokkenheid bij de Amerikaanse overheid en de private bedrijven die die overheid vertegenwoordigen. Bij zijn asielaanvraag in België, zo vervolgt verzoeker, heeft hij nooit ontkend asiel te hebben aangevraagd in Nederland en heeft hij zijn verhaal opnieuw proberen te vertellen. Verzoeker beweert dat de Nederlandse autoriteiten over zijn asielaanvraag nooit een beslissing ten gronde hebben genomen, terwijl de verwerende partij daar volgens verzoeker nogal gemakkelijk van uitgaat en daardoor de asielaanvraag van verzoeker verkeerdelijk negatief beoordeelt. Volgens verzoeker werd op geen enkel ogenblik de toestemming gevraagd om het asieldossier in Nederland te mogen inkijken en werd enkel een algemene vraag gesteld die summier werd beantwoord. De commissaris-generaal zou volgens verzoeker besloten hebben dat er geen redenen zijn om de asielaanvraag verder te onderzoeken zonder na te gaan of de Nederlandse diensten reeds het nodige onderzoek hebben verricht. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich beroept op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas terwijl dit onjuist is en dit bovendien, blijkens de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen, de gegrondheid van de aanvraag niet in de weg staat. Hierbij verwijst verzoeker ook naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bij twijfel de plicht heeft te onderzoeken of er een vrees voor vervolging bestaat. Met betrekking tot de concrete weigeringsmotieven van de bestreden beslissing waarbij werd vastgesteld dat hij in Nederland geen gewag had gemaakt van zijn problemen en tewerkstelling, merkt verzoeker op dat er bij hem een algemene terughoudendheid naar overheden bestond en dat mensen uit Irak in 2009 nog vrij makkelijk de subsidiaire bescherming kregen wat door velen werd verkozen boven een lange procedure waardoor vele asielzoekers, zo meent verzoeker, ten onrechte zoet werden gehouden met een mindere beschermingsvorm.

Aangaande de bedreiging waarvan hij slachtoffer werd, stelt verzoeker dat hij meer dan 4 jaar na datum duidelijk had uiteengezet in welke situatie hij met de bedreiging werd geconfronteerd. Medewerkers van de overheden (Amerikanen en de bedrijven) werden volgens verzoeker via het ophangen van foto's van de collaborateurs opgehangen en vermoord. De verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat men, indien men moet vluchten, zich alle tijd van de wereld kan permitteren om op onderzoek te gaan. Verder wijst verzoeker erop dat de schaamte na het na het vertrek zo groot is dat het gemakkelijker is om zich af te sonderen en alle contacten tot een minimum te beperken. Wanneer alle elementen in hun context worden gezien, is het duidelijk, zo vervolgt verzoeker, dat geen van de argumenten van het Commissariaat-generaal volstaat om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond zou zijn. Verzoeker beweert dat hij steeds omstandige en consistente verklaringen heeft afgelegd en dat zijn relaas plots wordt herleid tot een aantal details en assumpties uit een Nederlandse procedure die niet werd onderzocht.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker wederom een schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal duidelijk over andere informatie beschikt dan het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat de situatie in zijn reisadvies van 29 augustus 2012 als uiterst onveilig beschouwt. Na dit reisadvies geciteerd te hebben, verwijst verzoeker eveneens naar de UNHCR Eligibility Guidelines voor Irak van mei 2012 en een Amerikaans landenrapport over Irak van 2012 en stelt op basis van deze elementen dat de situatie in Bagdad uiterst onveilig en minstens onzeker is. Dit wordt volgens verzoeker trouwens bevestigd door de CEDOCA-informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker stelt dat de informatie doorspekt is met vermoedens en dat in de beslissing wordt gesteld dat de situatie nog steeds onbetrouwbaar en wisselvallig is. Volgens verzoeker moeten de burgers, die het geluk hebben te kunnen vluchten, van de subsidiaire bescherming kunnen genieten, zolang er geen zekerheid bestaat over de gevaren van het blind geweld tegen burgers de burgers. Verzoeker brengt de definitie van de subsidiaire bescherming in herinnering en verwijst opnieuw naar het reisadvies en naar de Richtlijn

2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal er zich te makkelijk vanaf maakt en dat de situatie in globo moet worden bekeken en dat men zich daarbij moet baseren op recente en accurate informatie.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker als bijlagen de UNHCR Eligibility Guidelines voor Irak van 31 mei 2012 toe evenals een rapport van het US Department of State over de veiligheid en de criminaliteit in Irak van 3 maart 2012.

Per aangetekend schrijven van 26 oktober 2012 maakte verzoeker een aantal kleurenkopieën over van twee in het Arabisch gestelde documenten.

Ter terechtzitting legt verzoeker de 'originelen' neer van deze documenten en beweert hij dat het om een akte van de universiteit, een overlijdensattest en een autopsierapport gaat.

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen juridictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker bij zijn asielaanvraag in Nederland geen gewag had gemaakt van de problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling, zich enkel beriep op de algemene veiligheidssituatie en pas de ware toedracht vertelde nadat hij een weigeringsbeslissing had gekregen. Daarnaast wordt er in de beslissing op gewezen dat verzoekers verklaringen over de problemen die hij omwille van zijn werk zou hebben gekend niet weten te overtuigen. Verzoeker legt immers volgens de commissaris-generaal erg vage verklaringen af over de bedreigingen die hij in 2007 zou hebben gekend. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker niet kon preciseren wanneer hem werd meegedeeld dat zijn foto in de sjiitische moskeeën uithing en dat hij niet heeft gepoogd meer details te vernemen, maar wel besloot om Irak te verlaten. Verder merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker niet heeft geïnformeerd naar de vervolgingen waaraan Z. werd blootgesteld, die zich blijkbaar in dezelfde situatie als hem bevond en evenmin heeft geïnformeerd bij zijn familie. Hoewel verzoeker stelde dat de problemen slechts opdoken na zijn vertrek uit Irak, zo vervolgt de commissaris-generaal, heeft verzoeker bij zijn familie nooit concreet navraag gedaan naar de bedreigingen. De commissaris-generaal stelde vast dat de reden waarom verzoeker in 2012 zijn land van herkomst opnieuw verliet terug te brengen is tot het feit dat zijn arbeidscontract bij SOC afliep. Verder wordt opgemerkt dat de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen. Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat voor de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad en dat uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er aldaar actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.6. Waar verzoeker beweert dat er in Nederland niet werd ingegaan op zijn vraag naar bescherming omdat hij de info te laat had overgemaakt aan de Nederlandse autoriteiten, merkt de Raad op dat dit nergens uit het administratief dossier blijkt. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker in Nederland een asielaanvraag heeft ingediend op 1 juli 2008 die op 11 september 2009 werd afgewezen en dat de door verzoeker ingestelde beroepen ongegrond werden verklaard. Verder blijkt dat verzoeker op 4 maart 2011 een herhaalde asielaanvraag indiende die op 10 maart 2011 werd afgewezen en dat zijn beroep door de Rechtbank wederom ongegrond werd verklaard (stuk 11, inventaris + Diverse documenten DVZ, Memo Immigratie- en Naturalisatiedienst, 4 juni 2012). Verzoeker beweert weliswaar dat de Nederlandse autoriteiten zijn vraag naar bescherming niet ernstig zou hebben genomen en dat deze nooit een beslissing ten gronde hebben genomen, maar hij ondersteunt zijn bewering niet in het minst met concrete elementen waaruit inderdaad zou kunnen worden opgemaakt dat zijn vraag naar internationale bescherming in Nederland inderdaad nooit naar behoren werd onderzocht. Bij de beoordeling van zijn asielaanvraag in België werden de problemen die verzoeker in 2007 zou hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling voor Amerikaanse beveiligingsfirma's trouwens onderzocht, doch werd vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker hierover aflegt dermate vaag zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat nooit de toestemming zou zijn gevraagd om het Nederlandse asioldossier in te kijken, merkt de Raad op dat het aan verzoeker toekomt aannemelijk te maken dat bepaalde gegevens uit dit asioldossier in Nederland een ander licht werpen op de beoordeling van zijn huidige asielrelaas. Verzoeker verduidelijkt echter geenszins welke elementen uit het asioldossier in Nederland thans aanleiding zouden kunnen geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7 Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag eveneens redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna de werkelijke redenen meedeelt waarom hij zijn land van herkomst verliet. De terughoudendheid ten aanzien van de overheid kan bezwaarlijk als rechtvaardiging dienen voor het onvermeld laten bij zijn asielaanvraag in Nederland van de eventuele problemen die hij omwille van zijn tewerkstelling zou hebben gekend. Het ongestaafde betoog van verzoeker over de soepele wijze waarop de subsidiaire bescherming in Nederland kon worden verkregen in 2009 lijkt alvast niet op hem van toepassing aangezien hij op geen enkele manier aantoonde dat hij ooit een beschermingsstatus zou hebben genoten.

2.8. Door enkel te poneren dat het onjuist is om zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig af te doen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Verzoeker gaf immers zelf tijdens het gehoor te kennen dat hij via een vriend vernam dat de foto's van hemzelf en Z. werden verspreid aan Hussein (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 juli 2012, p. 7). Verzoeker kan echter niet nader toelichten door wie hij werd bedreigd en kan geen enkel nader detail verstrekken (Ibid., p. 7-8). Zo weet hij niet meer wanneer zijn vriend hem dit heeft verteld en wanneer hij dan exact Irak voor het eerst heeft verlaten (Ibid.). Verzoeker kan dus allerminst worden bijgetreden waar hij stelt dat hij duidelijk had uiteengezet in welke situatie hij met de bedreiging werd geconfronteerd. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig besluiten dat de verklaringen van verzoeker over de problemen die hij in Irak zou hebben gekend omwille van zijn tewerkstelling bijzonder vaag zijn waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Het feit dat de overheid in Irak niet bekwaam zou zijn om verzoeker bescherming te bieden, doet te dezen weinig ter zake aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij werkelijk werd bedreigd. Terloops merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn situatie analoog is aan of commensurabel is met de beslissing van de (voormalige) Vaste Beroepscommissie die hij in zijn beslissing citeert, noch met de arresten van de Raad waar hij in zijn voetnoot naar verwijst, waardoor deze beslissingen geen invloed hebben op de beoordeling van zijn asielmotieven.

2.9. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker niet naar meer details had gevraagd toen zijn vriend S. hem had verteld dat zijn foto en zijn naam in de moskeeën werd verspreid (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 juli 2012, p. 7). Verzoeker verklaarde ook na zijn vertrek uit Irak weinig contact te hebben gehad met zijn familie waardoor hij niet weet of er zich bij hen bepaalde zaken hebben voorgedaan naar aanleiding van de bedreigingen (Ibid., p. 8-9). Verzoeker is zelfs niet in staat de specifieke aanleiding weer te geven die zijn vader ertoe gebracht heeft om te verhuizen, hoewel dit volgens hem iets met zijn problemen te maken zou hebben (Ibid.). Bovendien bleek verzoeker niet op de hoogte van de exacte omstandigheden waarin zijn vriend Z., die gelijkaardige problemen kende, tot tweemaal toe aan de dood zou zijn ontsnapt. Een dergelijk

manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relativeert in hoge mate de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging.

2.10. Waar verzoeker stelt dat hij na zijn gedwongen terugkeer na een korte periode in de beveiligde zone opnieuw werd blootgesteld aan vervolgingen in Bagdad, dient erop te worden gewezen dat verzoeker bij zijn gehoor verklaarde dat hij zich bij zijn terugkeer naar Irak in 2011 reeds voornam om geld bijeen te krijgen om Irak opnieuw te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 16 juli 2012, p. 12). Bovendien kan verzoeker geen concrete vervolgingsfeiten aanhalen uit de periode na zijn terugkeer, maar beperkt hij zich tot de bewering dat hij in Irak geen plaats meer heeft, meer vrijheid en een gewoon leven wil (Ibid.). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt bovendien dat zijn vertrek in 2012 vooral werd ingegeven door het feit dat het bedrijf waarvoor hij werkte zijn werkzaamheden stopte (stuk 10, Vragenlijst DVZ, 8 juni 2012, p. 3). Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn meest recente vertrek uit Irak verband hield met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.11. Ter terechtzitting merkt de verwerende partij op dat de stukken die op 26 oktober 2012 per aangetekend schrijven werden overgemaakt onvertaalde kopieën zijn van in het Arabisch gestelde documenten. Ook de stukken die ter terechtzitting werden neergelegd, zijn volgens de verwerende partij nog steeds onvertaalde kopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat de stukken, die verzoeker omschrijft als een akte van de universiteit, een overlijdensattest en een autopsierapport inderdaad in het Arabisch gestelde kleurenkopieën zijn. Het feit dat thans de originele DHL-enveloppe wordt neergelegd doet hieraan geen afbreuk. Gezien de manipuleerbaarheid van een kopie kan geen bewijswaarde worden toegekend aan deze stukken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Aangezien verzoeker ook niet in het minst kan toelichten op welke wijze deze documenten een begin van bewijs zouden vormen van vervolging in zijn hoofd, worden zij niet in overweging genomen.

2.12. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag dat gestoeld is op de vaagheid van zijn verklaringen, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Wat de subsidiaire bescherming betreft zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, beweert verzoeker dat de informatie van de commissaris-generaal wordt tegengesproken door het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat hij citeert. Zowel in het reisadvies als in de documenten die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, wordt bevestigd dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder nog steeds problematisch is. Dit blijkt trouwens ook uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012). Zoals verzoeker zelf opmerkt, dient de situatie in globa te worden bekeken op grond van recente en accurate informatie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund onvoldoende accuraat of up to date zou zijn. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat het geweld in Bagdad over het algemeen een doelgericht karakter heeft en gericht is tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Er dient te worden besloten dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er voor burgers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN